Centrum J. J. Pestalozziho

PŘÍBĚHY KLIENTŮ S PODĚKOVÁNÍM ZA POMOC

PŘÍBĚHY KLIENTŮ

Příběh Aleny

Do krizového centra přichází šestnáctiletá dívka Alena. Tichá, nejistá, slzy v očích. Dnes byla propuštěna z psychiatrické nemocnice, kde byla hospitalizována pro silné a časté sebepoškozování a anorexii, poruchu příjmu potravy. Bez zajištění následné péče psychologa či psychoterapeuta hrozil relaps, návrat příznaků a následné zhoršení jejího stavu. Vzhledem k jejímu stavu a věku bylo nastaveno setkávání s psychologem 2x týdně.

Začátek byl pro Alenu obtížný. Neuměla o svých problémech mluvit, styděla se za své předchozí jednání, cítila se zranitelná. V průběhu několika setkání s psychologem se však začala otvírat. Popisovala, že její problémy začaly v době, kdy se rodiče rozvedli. Rozvod rodičů byl pro ni náročný, byla nařízena střídavá péče. Chvíli u mámy, chvíli u táty. Nikde doma. Později, když jí bylo 13 let, si matka našla přítele, ke kterému se nastěhovala. Alena ze střídavé péče rodičů přešla do výlučné péče otce, s matkou se vídala pouze jednou za 14 dní o víkendu.

Vždy, když měla jít k matce, byla v citelném napětí, obávala se hádek s matkou, mluvila o svém strachu matce cokoliv říct. Byla přesvědčená, že matka opomíjí její potřeby a myslí jen na sebe a svůj prospěch. Měla silný pocit, že je matkou nepřijímaná, prožívala lítost z jejího odmítání a pochybovala o sobě samé. Několikrát byla svědkem toho, jak matka sdělovala svému příteli, že už jí to s Alenou nebaví a že se těší, až bude zase u otce. Tady nastal zlom. Zoufalství, stres, odmítání matkou byly spouštěcími faktory. Své stavy napětí a zklamání řešila řezáním se na rukou a hladověním. Otec se snažil situaci zvládnout sám rozhovory s dcerou, přesvědčováním, větší kontrolou. Matka v této době o dceru neprojevovala zájem, nechtěla u sebe nic měnit. Nízká váha, hluboké řezné rány přiměly otce k vyhledání odborné pomoci. Alena byla hospitalizována.

Hospitalizace Aleny přiměla matku k aktivnější spolupráci. Pochopila vážnost situace. Po propuštění dcery z nemocnice se o dceru začala více zajímat. Po dceři vyhledali služby krizového centra také rodiče. Společně zde využívali služeb psychologa a rodinného poradce, Alena navíc byla v péči dětského terapeuta. U matky došlo v průběhu několika setkání k porozumění pozadí problémů své dcery a došlo ke změnám postoje vůči Aleně. Otec pracoval na zpracování svých pocitů bezmoci, které prožíval v době, kdy se Alena řezala a on se bál o její život. Alena dostala prostor k vyjádření svých pocitů, naučila se pracovat s emocemi a zvládat stres jinak než sebepoškozováním.

Při ukončování spolupráce se Aleně výrazně ulevilo. Vnímala zájem nejen od otce, ale i od matky. Rodina začala více fungovat jako celek, a to i přesto, že nežili ve společné domácnosti. Zlepšila se jejich vzájemná komunikace a nastavili si společné hranice a fungování. Spolupráce s rodinou byla dlouhodobá, ale péče jim věnovaná výrazně změnila kvalitu jejich životů.

Příběh Katky

Katka je 8letá dívka, která přišla do AD před devíti měsíci společně s otcem, který jí má v péči. U Katky byla na první pohled patrná porucha řeči - nedostatečná slovní zásoba, šišlavost, patlavost. Katka mluvila bez udávání rytmu, často velmi rychle, vymýšlela si slova, rozuměl jí pouze její otec. Ten má mluvu bohužel velmi podobnou, a proto je pro Katku velmi těžké svou řeč jakkoli zlepšit. Z tohoto důvodu navrhuje sociální pracovnice otci pomoc pro dceru od pedagoga v azylovém domě. Na první schůzce pedagog zjišťuje, že Katčin kognitivní vývoj v oblasti myšlení, inteligence, pozornosti či paměti není adekvátní jejímu věku. Nepřevyprávěla, co slyšela, neznala základní věci běžné denní potřeby (pravděpodobně spojeno se špatnou výslovností), nepoznala barvy, neorientovala se v prostoru ani čase (dny v týdnu, měsíce, nahoře, dole apod.) V té době navštěvovala 1. třídu speciální základní školy.

Konzultace s ní byly z počátku velmi náročné. Dokázala se soustředit pouze 5 minut, a to i přes to, že činnosti byly střídány. Za 60 minut zvládla přečíst jen 8 slabik, často měla v žákovské knížce upozornění, že nezvládá čtení (nebyla klasifikovaná). Chtěla si více hrát než se věnovat školnímu učivu, což ale bylo velmi nežádoucí, v učivu velmi zaostávala. Katka byla ale jinak komunikativní, zvídavá, ráda se učila novým věcem. Důležitá byla pravidelnost a soustředění.

První zlepšení přišlo až po 4 měsících konzultací. Katka začala chápat časové rozložení konzultací a již se dokázala o trochu lépe soustředit na jednotlivé činnosti. Stále bylo ale potřeba činnosti střídat, na jednu se soustředila max. 5 minut a za konzultaci jsme zvládly pouze 2 činnosti. Velkou motivací se pro ni stal závěrečný čas na hry, během kterých jsme vždy trénovaly výslovnost a rozšiřovaly slovní zásobu. Díky většímu soustředění se začaly objevovat drobné pokroky – lepší čtení samohlásek i jejich psaní. Během těchto 4 měsíců se také podařilo navázat spolupráci s logopedem. Po dalších dvou měsících bylo patrné, že logopedická cvičení, která jsme opakovaly i během konzultací, měla za následek drobné zlepšení výslovnosti a ruku v ruce i čtení. V tomto období se také zdálo, že otec začal brát v potaz doporučení pedagogického pracovníka v AD a věnoval Katce čas a prostor na domácí přípravu.

Spolupráce s pedagogem v azylovém domě trvala celkem 12 měsíců. Katka nyní navštěvuje druhou třídu. Je jí mnohem více rozumět a rozšířila se i slovní zásoba – nová zvířata, barvy, věci denní potřeby, začíná se orientovat ve dnech. Komunikuje ve větách, dokáže svou mluvu zpomalit a rytmizovat. Snaží se vyslovovat správně, ovládá sykavky, vyslovuje správně l, c, č, z, ž- v běžné mluvě prozatím ne. Chápe časové rozložení konzultace i její pravidla. Během konzultace zvládla až 3 různě zaměřené aktivity, což je velké plus. Během jedné konzultace zvládla v případě nutnosti procvičit čtení (1 stranu), psaní i počítání. Byla-li pozitivně naladěna, stihly jsme v závěru i hru. Byla vždy velmi aktivní a ráda se dozvídala nové věci. Učení nového bylo pro ni ale nadále obtížné. Osvědčilo se a bylo velmi přínosné, když šlo učení spojit s hrou. Při odchodu z AD ovládala všechny samohlásky a některé souhlásky, díky kterým četla ve slabikách. Napsala všechna písmena, která uměla přečíst. Ostatní písmena a slabiky jí zatím stále dělaly problém nebo se je neučila. Již se ale neobjevovala neklasifikace ze čtení, tu vystřídaly pochvaly či velmi hezké známky. Zvládla počítat do pěti, vnímala své čtené slovo, převyprávěla mé mluvené slovo. Začínala se orientovat ve dnech a to díky poměrně pravidelné školní docházce. Vše ale záleželo na jejím rozpoložení. Neměla-li den, bylo čtení, psaní i počítání velmi obtížnou záležitostí. Byla ale velmi dobře motivovaná k domácí přípravě. Zde se osvědčila zapisovací tabulka, co se učila a co si ještě má doma procvičit. Zapisování Katku velmi bavilo a ukázalo se jako efektivní nástroj motivace.

Příběh Martina

Martin byl jeden z mála klientů, který přišel do DPC HB z výkonu trestu. Naše první setkání tedy proběhlo za mřížemi. Martin se zajímal, jak to v naší službě chodí, jaká jsou pravidla, povinnosti a možnosti pomoci. Jeho otázky mu byly zodpovězeny a ihned se rozhodl, že by mu služba mohla při návratu z věznice pomoci. To, že bude mít kde bydlet a že bude aktivně řešit svojí nepříznivou situaci, bylo také podmínkou podmínečného propuštění. Ve věznici jsme proto realizovali i vstupní pohovor, který je proveden s každým zájemcem o naší službu.

Martinovi se výrazně ulevilo, když mu bylo sděleno, že splňuje podmínky přijetí a bude mu po propuštění služba Domu na půl cesty poskytnuta. Trest se mu podmínečně zkrátí a zároveň bude mít střechu nad hlavou a odbornou pomoc. Byl domluven termín začátku poskytování služby.

V den propuštění jsme očekávali, zda tedy Martin opravdu zaťuká na naše dveře, jak bylo domluveno. A opravdu zaťukal. Moc dobře víme, že je k tomu potřeba kus odvahy. Martin byl na jednu stranu šťastný, že je již z vězení venku, ale zároveň cítil nejistotu dalších dní. Neznámé prostředí a lidi, neměl práci, žádné peníze. Také to, že je v cizím městě, pro něj bylo obtížné. První konzultace se sociálním pracovníkem se zaměřovaly na stabilizaci jeho psychického stavu, seznámení se službou a adaptací na nové prostředí. Další dny klíčový pracovník s Martinem plánovali, jak dosáhnout cílů, které sám chtěl, ale i které mu byly stanoveny soudem.

Martin byl ve vězení poměrně dlouhý čas. Na konzultacích popisoval, jak se věci z jeho pohledu za tu dobu „venku" změnily. Zdůrazňoval, že se rozhodl nikdy se do vězení nevrátit. Nechce se kamarádit se špatnými lidmi, proto se na tato témata zaměřovalo odborné poradenství a podpora klíčového pracovníka. Martin by chtěl svůj život změnit a nyní cítil, že je ta správná příležitost.

V Domě na půl cesty se učil také vést domácnost, hospodařit s penězi a chtěl si najít práci. Jelikož se mu zpočátku nedařilo, protože měl záznam v trestním rejstříku, začal chodit na nácviky pracovních dovedností do naší dílny ručních prací. Tam se učil teoretickým i praktickým dovednostem, které bude moci využít v novém zaměstnání a mají vliv i na jeho udržení. Na konzultacích stále častěji mluvil o přání mít brzy dobré pracovní místo. To se mu opravdu podařilo.

Velkou výhodou pro něj bylo, že provozovna byla v docházkové vzdálenosti od Domu na půl cesty. Podpora pracovníků byla pro Martina důležitá i v této době, proto ji pravidelně využíval. Martin výrazně zapracoval na plnění svých cílů. Motivace, podpora a dobré zázemí mu umožnily se po sedmi měsících osamostatnit. Dnes bydlí sám, pracuje, nestýká se s „rizikovými kamarády".

Martin nám, pracovníkům Domu na půl cesty, svým příběhem, přístupem a entuziazmem dodal další energii do naší práce a potvrdil, že naše služba Dům na půl cesty v Havlíčkově Brodě má smysl.

Martinův aktivní přístup naprosto vystihuje naše filozofii, tedy: „ Není důležité, s čím jsi přišel, ale s čím odcházíš."

Příběh Mirka

S Mirkem jsme se seznámili v rámci prezentace služby v zařízení ústavní výchovy. Poslechl si naši nabídku a projevil zájem o individuální konzultace. Byl začátek školního roku a tvořili jsme i skupiny na víkendové sociálně terapeutické pobyty. Nabídli jsme mu místo a on souhlasil. Začal s námi pravidelně jezdit na pobyty, kde na sobě tvrdě pracuje a otevírá svá témata. Není rád v ústavu, na druhou stranu doma situaci nezvládal. Jak se ale zachovat v 11 letech, když vás otec bije? Když máte hlad, strach a vidíte to utrpení kolem sebe? Začal utíkat, odjížděl pryč z města, toulal se. Jenže cesty něco stojí a je třeba i z něčeho žít. Mirek našel způsob, jak se dostat k penězům. Začal se prodávat. Dostal se do spirály, ze které se jen těžko odchází. Vyzkoušel drogy, které mu dle jeho slov daly pocit vítězství a síly. Na drogách se prodal, měl peníze a mohl si žít jako král. Koupil si, co chtěl. A aby měl víc, tak se šel zase prodat.

Kolikrát se musí dítě prodat, aby mohlo žít spokojený život? A do toho sociální sítě. Pár fotek, nějaký chat a je tu síť dospělých mužů, kteří chtějí malého kluka.

Nyní je Mirkovi 13, je umístěn v zařízení, jezdí na dovolenky domů. Spolupracuje s Poradenským centrem v rámci víkendových sociálně terapeutických pobytů, terapií a individuálních konzultací, komunikujeme i online. Společně hovoříme o jeho závislostech, sexualitě a zaměřujeme se na jeho budoucnost. Sní o tom, že ji bude mít dobrou, má velké plány, sny a cíle. Bez vyrovnání se s minulostí to ale nejde. Probíhající soudní řízení, obnova rodinných pout, přijetí toho, že tyran dostal trest a nemusí s ním být zadobře. To je jen výčet témat, která společně otevíráme a zpracováváme. Postupně se učí fungovat na sociálních sítích. Zaměřujeme se na jeho finanční gramotnost, hledáme způsoby, jak získat peníze bez toho, aby nabízel své tělo. Ukazujeme mu jeho kvality jiné, než jen tělesné.

V rámci víkendových pobytů dostává bezpečný prostor, kde může bez obav mluvit o své minulosti nejen s dospělými, ale i s vrstevníky z jiných zařízení či rodin.

Mirek není sám, má sourozence, kterým hrozí ústav. Zná Pavlu, kterou poznal při shánění peněz, sdílí svůj příběh s Erikou, Honzou, Danem, ... Není to jen jeho příběh, je to příběh dalších desítek dětí, kterým pomáhá jeden tým. Jsou tu pro ně v terénu, v centru i na sítích. Jsou tu pro ně a reagují na jejich témata, nové zkušenosti a zážitky. A aby dětem mohli nabídnout maximum, stále se vzdělávají a musí dbát i na své bezpečí - nemohou dávat, když vyhoří. Vzdělávání a supervize pomáhají k rozvoji služby a umožňují pracovníkům být tu pro klienty, kteří to potřebují.

Příběh Petry

Dospívající Petra vyhledala za doprovodu svojí mámy pomoc krizového centra poté, co dostala ve škole silnou panickou ataku, která jí dle svých slov úplně „vyřadila z fungování". Petra měla již dříve zkušenost s tímto stavem, nikdy však nebyl tak silný a netrval několik hodin, jako tomu bylo v posledním případě.

Terapeut Petře nejdříve vysvětlil, co to panická ataka je a jak v našem organizmu vzniká. Toto porozumění jí přineslo částečné uklidnění. Na jeho základě se Petra rozpovídala o rodinné historii, kdy byla jako dítě opakovaně svědkem psychického i fyzického násilí mezi tátou a mámou, které eskalovalo především v období, kdy se máma s tátou rozváděli. Rodiče spolu již několik let nežijí ve společné domácnosti.

Petra společně s terapeutem hledali faktory, které ovlivňují v jejím životě psychický stav a které jsou příčinou vzniku panických atak. Petra velmi těžko snášela jakékoliv konflikty, a to nejen v domácím prostředí, ale třeba i ve školním. Nebyla na ně schopna v dané situaci reagovat, ale její tělo na ně s odstupem několika hodin či dní zareagovalo právě panickou atakou.

Konzultace se také zaměřovaly na to, jak Petra může stresové situace zvládnout, jak záchvatům předcházet a najít racionální náhled na své panické myšlenky. Stav klientky se stabilizoval, ataky ustupovaly.

Na šesté konzultaci terapeut zaznamenal, že se situace Petry zhoršila. Při bližším dotazování zjistil, že otec Petry k nim domů občas přijíždí na návštěvu. To se ukázalo být velmi zátěžovým faktorem. Docházelo tím u Petry k retraumatizaci, neboť si pamatovala velmi negativní zkušenosti z dětství, kdy ještě žila v domácnosti s oběma rodiči a docházelo mezi nimi k velkým konfliktům a ubližování. Petra měla svého tátu ráda a chtěla s ním zůstat v kontaktu. Jí samotné táta v minulosti ani nyní neubližoval, proto bylo žádoucí jejich kontakt zachovat. K tomu bylo třeba změnit místo jejich setkávání a posilnit Petru nácviky relaxačních technik pro lepší zvládnutí panické ataky.

Terapeut informoval matku o stavu dcery, příčinách jejího stavu a doporučil jí, aby při dalších návštěvách otec nechodil k nim domů, ale setkával se s Petrou jinde. Vhodné by bylo neutrální prostředí hotelu, penzionu nebo by s Petrou mohl trávit více čas venku.

V průběhu téměř pětiměsíční spolupráce se stav Petry stabilizoval natolik, že mohla být spolupráce ukončena. Vzhledem k příčinám vzniku panické ataky jí terapeut však doporučil dlouhodobou psychoterapii.

Příběh slečny

Do krizového centra přichází mladá slečna v doprovodu své kamarádky. Vypadá úzkostně a smutně. Krizový intervent mapuje její situaci a zjišťuje, co ji přimělo vyhledat pomoc. Dívka mluví o tom, že bez podpory své kamarádky by se neodvážila sama přijít. Neví, zda je tady vlastně správně. Hlas se jí třese, obtížně hledá slova, ale nakonec sděluje, co ji trápí.

Nejprve otvírá téma stresu ve škole a potíží se spolužáky. Vypráví vše, co se ve škole děje a jak se v tom cítí. Během rozhovoru se vytvořila atmosféra bezpečí a důvěry, u dívky se snižuje napětí. Díky tomu se více otevřela a svěřila se s tím, co jí trápí ze všeho nejvíc a neví si s tím rady. Doma je to těžké, necítí se tam dobře a bojí se. Když dostane horší známku, rodiče ji fyzicky trestají. K napadnutí ale nedochází jen v souvislosti se známkami, bývá to časté a někdy i bez důvodu. Děje se to tak už od mala.

Krizový intervent dívku informoval o tom, že chování jejích rodičů není v pořádku a je nutné její situaci ihned řešit. Dívka byla na začátku informována o ohlašovací povinnosti, kterou pracovníci krizového centra mají, a proto věděla, že se situaci bude muset řešit s OSPOD. Mísily se v ní pocity úlevy a zároveň obavy z toho, co bude dál. Nezůstala však na to sama. Bylo jí vysvětleno, jak se vlastně v takových chvílích postupuje a co bude následovat.

Krizový intervent ji poskytl další prostor pro vyjádření pocitů a myšlenek. Pláč pomohl uvolnit nahromaděné emoce a napětí. Došlo k výraznému zklidnění. Společně plánovali kroky, které je nutné teď udělat. Jedním z nich je učinit oznámení. Dívka navrhuje, že na OSPOD dojde sama s kamarádkou a celou situaci jim popíše. Krizový intervent nabízí, že ji na OSPOD doprovodí, a to i přesto, že dívka je již téměř plnoletá a aktuálně není v ohrožení života či zdraví. Ta to ale odmítá. Musí to prý zvládnout sama. Krizový intervent oceňuje její odhodlání, ale zároveň se doptává, proč doprovod odmítá. Po sdělení, že nechce obtěžovat, byla pracovníkem ujištěna, že je tady pro ni a rád ji doprovodí. Klientka pomoc s úlevou přijímá a odchází s pracovníkem i kamarádkou na OSPOD.

Příběh spolužáků

Na sklonku roku 2022 přichází do krizového centra ředitelka středního odborného učiliště s žádostí o pomoc. Pomoc potřebovala ihned. Terapeut zjišťuje, co se stalo a jakou pomoc potřebuje. Žena sděluje, že včera spáchala sebevraždu žákyně třetího ročníku její školy. Neví, jak to sdělit spolužákům a jak s nimi pak pracovat. Žádá, zda by někdo z krizového centra mohl do třídy dojít a citlivě s nimi o smrti spolužačky promluvit. Terapeut vnímá, že pro ženu je to velmi stresová situace, proto nejprve situaci rozebírá s ní, ptá se na její pocity, prožívání. Po stabilizaci se společně vydávají do školy.

Sebevražda dítěte vždy zasáhne široké okolí osob. Proto bylo nutné nejprve zjistit, koho všeho a jak moc se událost dotkla. V takových situacích je nutné reagovat citlivě, rychle, aktivně a moudře s přihlédnutím k věku a aktuálnímu stavu zasažených osob. Zároveň nenutit nikoho mluvit pokud nechce, akceptovat potřebu samoty a umožnit soukromí.

Po příchodu do školy terapeut zjistil, že je nutné nejprve poskytnout podporu pedagogickému sboru, který podobnou situaci ještě nezažil a neuměl si s ní poradit. Do třídy daného ročníku zatím dnes nikdo nevstoupil, protože se objevily obavy a strach, jak se studenty jednat a co jim říct. Všichni byli rozrušeni a nevěděli, jak postupovat, zda kontaktovat rodiče, co jim nabídnout, zda vyvěsit černý prapor. Dávali si za vinu, že na dívce nic nepoznali, hodnotili, zda této tragédii mohli nějak zabránit. Život školy jakoby se zastavil. Pedagogům byla poskytnuta krizová intervence a poradenství, aby došlo ke zvládnutí jejich emocí a zkompetentnění, jak se k věci postavit.

Dalším krokem byla práce se spolužáky zemřelé dívky. Po vstupu do třídy, která byla ve tmě, hořely na lavicích svíčky, se všichni postavili. Společně jsme uctili památku jejich spolužačky. Po krátkém představení terapeut studentům oznámil oficiální verzi incidentu a každý se k ní mohl vyjádřit. Ve třídě se mísily emoce. Pláč, rozrušení, vztek, zavinění, prázdnota, zmar. Studenti (stejně jako učitelé) pociťovali hlavně vinu v tom, že nepoznali, co se se spolužačkou v poslední době dělo, plakali a nebyli schopni zastavit slzy. Každý dostal prostor, aby mohl vyjádřit, co potřeboval. Vše umocňovala skutečnost, že dnes večer mají absolventský ples, kterého se měla spolužačka také účastnit. Studenti si přáli uctít její památku, proto společně plánovali, co a jak udělat. Chtěli na plese zřídit pietní koutek s její fotkou, svíčkami, květinami a vzkazy pro ni. Byla by tam s nimi alespoň touto formou.

Dále mluvili o pohřbu, období smutku, truchlení a vzpomínání na zemřelou spolužačku, o možnosti kontaktovat a podpořit pozůstalou rodinu.

Intervence trvala dvě hodiny. V jejím závěru se terapeut doptával na další potřeby studentů. Nabídl jim možnost individuálního setkání v krizovém centru a předal jim kontakty pro případ potřeby. Ředitelka školy ocenila rychlost a profesionalitu pomoci. Touto intervencí se předešlo nejrůznějším možným psychickým zraněním, nejistotám, šířením polopravd a nepochopením. Došlo ke zklidnění spolužáků, kteří se následně mohli věnovat další výuce samozřejmě s ohledem na tragickou událost.

PODĚKOVÁNÍ KLIENTŮ ZA POMOC

Subject:

Dobrý den paní [redacted]. Chtěla bych vám strašně moc za všechno poděkovat. Hlavně za vaši podporu. Představuji vám mojí [redacted] se narodila.

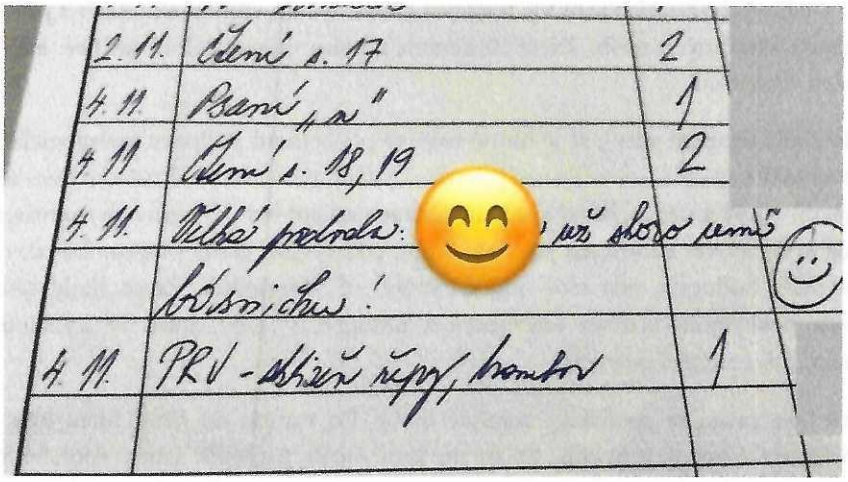

2.11.	Čtení s. 17	2
4.11.	Psaní „n"	1
4.11.	Čtení s. 18, 19	2
4.11.	Velká podvala: [redacted] už skoro umí básničku!	
4.11.	PRV - sklizeň řepy, hrambor	1

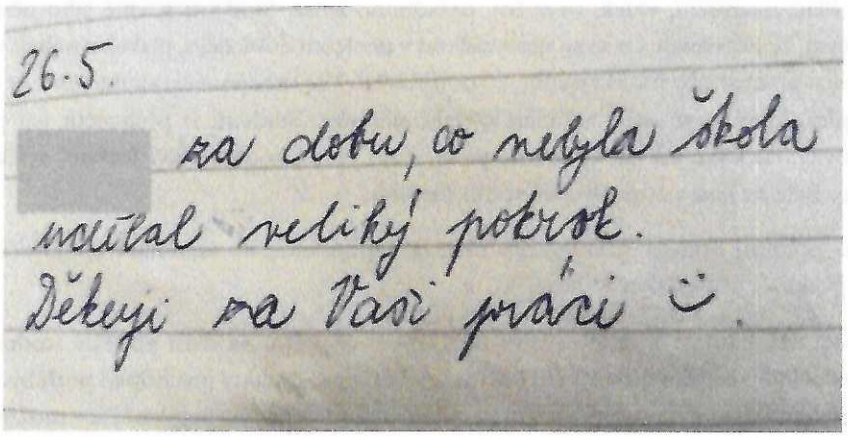

26.5.

[redacted] za dobu, co nebyla škola udělal veliký pokrok.
Děkuji za Vaši práci ☺.

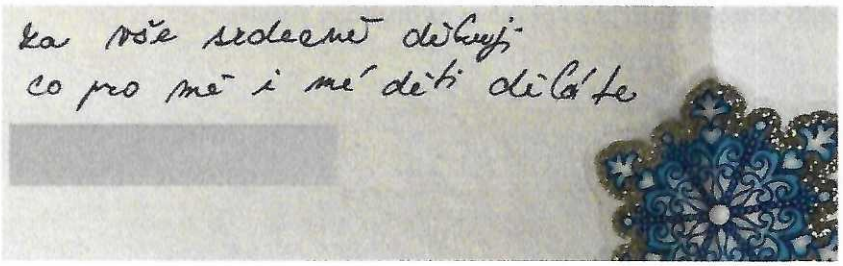

za vše srdečně děkuji
co pro mě i mé děti děláte
[redacted]

Dobrý den,

žádáme vás o zhodnocení spokojenosti se způsobem poskytování služby.

Velmi milí a klasný přístup. Velké porozumění a cítím oporu

1) S čím jste byl/a spokojený/á? V čem?

Ukázali jste nám cestu jak jít dál

3) Další sdělení, připomínky, doporučení:

Začátek bude těžký jak pro mě, tak pro dcery jsme rádi, že jste

Dobrý den,

žádáme vás o zhodnocení spokojenosti se způsobem poskytování služby.

1) S čím jste byl/a spokojený/á? V čem?

- otevřenost, podpora, ujištění
- navrhnutá řešení v praktickém životě
- doporučení pánové terapie
- příjemná atmosféra / prostředí

3) Další sdělení, připomínky, doporučení:

Mocknát děkuji za podporu, pomoc a zázemí! Bez Vašeho centra bych dopadla špatně. Jsem Vám zavázána ♡

Centrum
J. J. Pestalozziho

Dotazník spokojenosti

1. **Zakroužkuj jeden z obrázků, podle toho, jak se ti líbila spolupráce**

2. **Co se ti tu líbilo?** Že tu můžu o všem říct.

3. **Co se ti tu nelíbilo?** Nic ce mi to nelíbilo. Vše je úžasné.

4. **Co ti pomohlo?** Že už nemám problémy s [redacted]

5. **Jak bys ohodnotil: (použij známky jako ve škole - zakroužkuj)**
   - svoji práci v krizovém centru 1 – 2 – 3 – 4 – 5
   - práci pracovníka krizového centra 1 – 2 – 3 – 4 – 5
   - prostředí a vybavení 1 – 2 – 3 – 4 – 5

6. **Je ještě něco, co bys nám chtěl/a vzkázat?** Už asi ne jenom že vás mám ráda. Moc děkuji za pomoc.

Dne [redacted]

Pane doktore,

protože na to není úplně prostor, když jsem u Vás, tak musím říci, že setkání se synem u Vás jsou opravdu super. Je to velmi pohodové, prostředí výborné a i Vaše přítomnost zde jako velmi příjemného člověka jenom přispívá k vynikající atmosféře. Nejdůležitější v tom ale spatřuji to, že syn je zde skutečně uvolněný, sám si tehdy vzal i míč a chtěl si házet, řekl bych, že to jasně vše svědčí pro to, že to má u Vás velmi rád.

Také jsem velmi rád, že je určitá dohoda s mojí bývalou ženou a funguje to víceméně v pohodě.

Jsem za toto vše velice rád.

Dobrý den, pane [redacted]
chtěla jsem Vám moc poděkovat , že se synovi věnujete - přináší to opravdu to očekáváné "ovoce" .

[redacted]

Chtěla jsem Vám prostě poděkovat. Mě kolikrát zkátka "prdnou nervy " jsem naštvaná, začnu zvyšovat hlas ... tohle nikam nevedlo. Trochu jsem změnila i taktiku a snažím se tolik se nerozčilovat a nevytáčet se na první dobrou :) I když vím, že určitě zase "ulítnu," tak se budu snažit se zase vrátit do klidnějších kolejí, aby to pro syna bylo přínosné. Děkuji za Vás. Ještě jednou moc a moc za vše děkuji

Ze zpětnovazebných dotazníků od klientů Poradenského centra pro děti a mládež

„Naučil jsem se důvěřovat lidem."

„Jste skvělý pracovníci a hodně mi pomáháte."

„Naučil jsem se mluvit o problémech."

„Zjistil jsem, že to že jsem v pasťáku, neznamená, že jsem špatnej."

„Jste super lidi a mám vás rád."

„Pobyty mi dávají vědomí, že se některé věci neději jen mě."

„Jezdím k vám, protože si můžu povídat s někým, kdo to nikomu nepoví."

„Chtěl bych vám za všechno poděkovat. Drželi jste mě i ve špatným období, kdy jsem se choval jako ... To pro mě nikdo jiný neudělal. Ani rodina. Bez vás bych nikdy nebyl, tam, kde jsem

„Zjistil jsem, že i my, kteří potřebujeme pomoc, můžeme sami dalším pomáhat."

„... že ve všem nejsem sama..."

„ Jste tady všichni jako moje druhá rodina. ❤ "

„Nechtěla jsem mluvit s ostatními, přišlo mi, že mi nemají co říct...Je to fajn slyšet ostatní, že i oni něco zažívají... A vlastně se už ani tolik nestydím, za to odkud jsem. Vlastně jsem přijmula sama sebe konečně tak nějak se vším... Je fajn bavit se o tom i s Vámi."

„Mám vás moc rád. Díky, že tu pro mě vždy jste."

„Chci vám vzkázat, že jsem ráda, že s vámi můžu mluvit o problémech. Mám vás ráda!! ❤ "

„Jsem spokojený se spoluprací, díky vám se posouvám dále ve svém životě."

„Jsem spokojen se svým posunem, protože bez téhle skupiny bych to dal těžko. Moc vám děkuji za práci a trpělivost, kterou máte. Děkuji za pobyt."

„Naučila jsem se tu neřezat se. Chci poděkovat (jména pracovníků). Mám vás ráda."

„Děkuji moc. Je to velmi těžké vymyslet program, který nás bude bavit a zároveň bude naučný. Mám vás rád. ❤ "

„Děkuji za pomoc, za to, že jsem se tady naučila se víc otevírat a i když mi to chvilku trvá, tak jsem k tomu dospěla."

„Super práce. Díky"

„Chtěla bych poděkovat za rady a pomoc vám i skupině. Děkuju za podporu a obejmutí. Bylo to s vámi fajn, jako vždy."

„Ukázali jsme mi cestu, jak jít dál, nedělat problémy a zaměřit se na dobrou cestu. Naučil jsem se si vážit svého štěstí i bez návykových látek a radovat se z každého nového dne."

„Zjistil jsem, že se začnu starat sám o sebe s větším ohledem. Ukázali jste mi, že mám i dobré vlastnosti. Je mi s vámi fakt dobře. Moc vám děkuji."

„Naučil jsem se spolupracovat s ostatními a znovu důvěřovat lidem. (jména pracovníků) jste skvělí pracovníci a hodně mi pomáháte. Mám vás rád. Díky. ❤ "